

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr. če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Francoski pretendenti.

Mej tem, ko se notranje razmere Francoske vedno bolj zamotavajo in se nikakor še ne more domnevati, bode li ljudovlada pokazala svojo državniško sposobnost in moč, ko občno pozornost zavzema prezanimljivi „slučaj“, da skoro v istej uri, ko je minister Giers konferiral na Dunaji z našim ministrom vnanjih zadev, je v Berlinu veliki knez Nikolaj pogovarjal se z železnim kancelarjem „z oči v oči“, ko se govori o zjedinenji bulgarskega naroda in ugiblje, niso li veliki državniki razpravljali tudi vprašanje, kako stališče bode treba nastopiti v ožigled možnemu notranjemu preobratu v Francoske — ko Avstrija svoje oči obrača proti divnemu vzhodu, Nemčija pa zvedavo gleda na zapad — v tem položaji politične negotovosti ne bode odvisno, ako si ogledamo može, ki se sedaj pa sedaj prikazujejo na zrcalne gladini Francoske.

To so francoski pretendenti, s katerimi se tako intenzivno peča zbornica francoska, v prvej vrsti pa princi orleanski: Vojvoda Nemourski in vojvoda Aumalski (sinova kralja Ljudevita Filipa) in, pa grof Pariški in vojvoda Chartres-ski (vnuka imenovanega kralja in sinova njegovega najstarejšega še pred 1848. l. umrlega sina). Grof Pariški, ki je glavni in prvi dedič vseh pravic svojega deda in ko bi grof Chambord, ki nema otrok in je zadnji francoski Bourbon, umrl ali pa se odpovedal, tudi dedič vseh pravic Bourbonov do Francoske, je sedaj 40 let star. Potoval je po Evropi in v Orijentu, udeležil se ameriške vojne, pozneje pa se pečal z zgodovinskimi in ekonomičnimi deli ter spisal zgodovino ameriške vojne, delavskih asociacij v Ameriki in študije o „Trades unions“. On ima jako stroga načela. Ko je njegov brat, vojvoda Chartres-ski nekega dne mu prišel praviti, da je na borski pri jednej samej likvidaciji priigral jeden milijon frankov, očital mu je igranje na borski kot nedostojno.

Grof Pariški in njegov strijc vojvoda Nemourski sta glavna reprezentanta ideje zjedinenja obeh linij, glavni pristaš pa vojvoda Broglie in njegov

sin. Broglie je, kakor znano, jeden najduhovitejših in najomikanejših članov francoske aristokracije, senator, izvrsten govornik in pisatelj. A za fusijo je malo upanja, kajti ako se ti stranki že zaradi zastave nista mogli porazumeti, kamo-li v družih vprašanjih!

Najodličnejša osoba mej vsemi pretendenti stoji na čelu antifusionistov, in to je vojvoda Aumalski, mlajši brat vojvode Nemourskega, pa mnogo bogatejši, ker je podedoval neizmerno bogastvo zadnjega Condé-ja. Zadnji Condé, star, onemogel možiček, umrl je začetkom tretjega desetletja misteriozne smrti. Našli so ga obešenega v spalnej sobi in sum letel je na najvišje glave, a gotovega se ni ničesar zvedelo. Njegov sin, nesrečni vojvoda Enghien ski, storil je 30 let pred njim smrt.

Namestu tega po Napoleonu I. usmrtenega princa podedoval je vsa posestva Condé-jeva vojvoda Aumalski, ki je plemenitaš redke elegancije, jako duhovit in finega okusa, in kateremu je vsled obilnih posvetnih darov prav lahko pridobiti si pristašev. Mej narodom je najbolj poznat izmed vseh princev, in če boče kdo v pogovoru za primero navesti kakega jako visokega gospoda, tedaj imenuje se Duc d' Aumale, ki je tudi član akademije 40 neumrljivih. Vojvoda Aumalski je zelo slavoželjen in gotovo želi biti kdaj vsaj predsednik republike. L. 1871. rekel je svojim volilcem: „Konstitucionalna monarhija zadovoljila bi opravičena zahtevanja demokratične družbe; ko bi pa Francoska osnovala si republikansko vladu, sem tudi pripravljen, klanjati se suverenosti dežele“.

Njegov prvi pristaš je gori omenjeni vojvoda (Robert) Chartres ski, izvrsten častnik, ki je l. 1870. bojeval se proti Prusom pod imenom „le fort“. Drugi javno znani pristaši vojvode Aumalskega so: Vojvoda Decazes, vojvoda Audiffret Pasquier, Cuvillier Fleury in jako nadarjeni pisatelj Hervé. Razen teh pa je jako veliko manj javno znanih Aumalistov. Skoraj vsi ravnatelji železnic, vsi bogataši, stari učenjaki, večina sodnikov, veliko visocih uradnikov in celó mnogo republikancev. Ti pripadniki naraščajo,

kadarkoli, kakor n. pr. ravno zdaj, se razburijo valovi javnega življenja in se ima ljudovlada boriti za svoj obstanek. Po navedenem se more tolmačiti tudi Rothschildov poskus: uplivati v javnost na korist vojvodi Aumalskemu, kateri poskus pa je bil precej kategorično zavrnjen. Ta zanimivi razpor mej Orleanci: na jednej strani Duc d' Aumale in Robert de Chartres, oba nagibajoča k republikaničnej obliki, na drugej strani pa grof Pariški in vojvoda Nemours, oba ultra-royalistična, podoben je popolnem onemu mej Bonapartisti. Princ Jérôme Napoleon in njega pripadniki se v nasprotstvu z Victoristi vedno ponašajo in vedo kot republikanci, misleč, da jim bode republikanično mišljenje pomagalo do vlade in je spravilo na krmilo Francoske.

Vihar na Angleškem.

V noči mej četrtkom in petkom bil je na Angleškem silovit vihar, ki je na kopnem in na morji pokončal mnogo blaga in uničil veliko število ljudi. V Runcornu polomil je veliko delavsko lopo, k sreči zjutraj, ko delavcev še ni bilo v njej. V Ashton-under-Lyne razrušil je novo zidano hišo; najprej odnesel je vihar streho in potem razrušil zidovje. Na morskih obalah prouzročil je ta orkan neizmerno škodo. Blizu Liverpoola potopile so se tri ladije, mej temi jedna nemška, jedna ruska. So se li ljudje rešili, še ni znano. Ni ga skoro kraja ob morskem bregu, kjer bi se ne bila ponesrečila kaka ladija. V Warwickshire in v Wales-u izstopile so reke iz bregov in nastala povodenj pobrala je mnogo žrtev na blagu in ljudeh. Na planotah podiral je vihar hiše in telegrafična zveza mej Anglijo in Škotsko je skoro popolnem razdrta.

Poročila iz Londona konstatujejo, da je v viharji poginilo več nego 200 ljudi, mej njimi tudi slavni in neustrašljivi Jolles, ki je pod imenom „Life bringer“ bil poznat mej vsemi mornarji sveta in je v svojem življenji več nego 1000 oseb rešil iz morskih valov.

Dobil je svetinje od skoro vseh držav za srečno in pogumno rešitev raznih državljanov. Utonil

LISTEK.

Junak našega časa.

(Roman M. Lermontova posl. J. P.)

B e l a.

(Dalje.)

Cele dneve odgovarjala mi je samo z „ne“ in „da.“ Ko sem govoril s Pečorinom o tem, rekel mi je: — Maksim Maksimovič, jaz imam nesrečen značaj. Ali me je tako spridila odgoja, ali me je tako ustvaril Bog; ne vem. To pa vem, da, če napravljam drugim nesrečo, sem sam najnesrečnejši. To je slaba tolažba za njo, porečete mi. Res je, pa je tako. Komaj sem se znebil nadzorstva svojih roditeljev, vrgel sem se v naročje vsem veseliciam in slastim, ki se dobe za denar — a vse te zabave naredile so me le prav nezadovoljnega in nesrečnega. Potem stopil sem v veliki svet, a koj bilo mi je

dolgčas v visokih družtvih. Ljubil sem mlade krasotice, a to nečimerno ljubljenje dražilo je le mojo domišljijo, sice je pa ostalo prazno . . . Udal sem se študijam, a tudi znanstva so mi kmalu presedala. Spoznal sem, da ni niti slava niti sreča odvisna od znanja; kajti najsrečnejši ljudje so najnevednejši; slavo pa dosežejo oni, ki so zadosti pretkani.

— Dolgočasil sem se za smrt . . . kar dobim povelje iti na Kavkaz; to je bil najlepši čas mojega življenja; upal sem, da mi preženo čerkeske krogle dolgčas — a zmotil sem se. V štirih tednih sem se tako privadil zvižganja krogel, kakor brenčeljevega brenčanja; dolgčas mi je pa bil kakor še nikoli popred, in bilo je tem dolgočasnejše, ker sem izgubil poslednje upanje. Ko sem prvokrat videl Belo v hiši njenega očeta, ko sem jo prvokrat objemal in poljuboval, mislil sem, da je angelj, ki mi ga je poslal Bog v mojej nesreči. Zopet sem se varal. Ljubezen skromne divjakinje ni dosti boljša od ljubezni sloveče svetne dame. Nevednost in naivnost prve

sti ravno tako zoprni, kakor prevzetno koketstvo poslednje.

— Pa ne mislite, da Bele ne ljubim več. Njej imam se zahvaliti za mnogo sladkih trenutkov, za njo dal bi življenje, a dolgčas mi je, kadar sem pri njej . . . Ali je to norost, ali spridenost? Ne vem; to pa vem, da sem vreden pomilovanja, še bolj kakor ona. Moja duša popačena je od sveta; moja fantazija mi ne da pokoja, moje srce je nenasiťljivo. Nič me ne zadovolji, nič me ne razveseli več. Bolečin sem se ravno tako privadil, kakor veselja; vsak dan je moje življenje pustejše in dolgočasnejše. Kadar mi bo mogoče, podam se na potovanje — ne po Evropi, Bog me tega obvaruj! Pojdem v Ameriko, Arabijo in Indijo — morda zadene me kje smrt. Vsaj upati smem, da mi radi viharjev in slabih cest tako hitro ne zmanjka novih predmetov in zabave. —

— Tako besedoval je še dolgo. Njegove besede ostale so mi v spominu, ker sem jih slišal prvokrat iz ust petindvajsetletnega moža, in Bog daj,

je, ž njim pa še štirje drugi mornarji, ko je hotel na pomoč malej ladiji, ki je bila zvanaj na morji.

Ne daleč od Iwansea potopil se je parobrod, ž njim pa dvajset oseb. Zaradi silovito razburjenega morja bila je pomoč nemogoča, ker bi se vsak rešilni čoln takoj prevrnil. Na poslopjih napravil je vihar ogromno škodo. Cele ribiške vasi so pokončane; ko je vihar strehe odnesel, tudi slabo zidovje ni dolgo več stalo po konci. Pa tudi trdno zidane hiše bile so močno poškodovane. V londonskem predmestju Battersea je vihar podrl dve solidno zidani hiši in izmed prebivalcev bilo jih je štirideset ubitih. Le malo število prebivalcev in še te težko ranjene izvlekli so iz podrtij.

Od vseh strani prihajajo poročila o groznem viharju in o raznih nesrečah, da vseh ni moč niti naštet.

Politični razgled.

Notranj. dežele.

V Ljubljani 31. januarja.

V večerajnji seji **državnega zbora** predložil je finančni minister načrt postave, zadevajoče reformo najvišjega sodnega dvora, in drugi načrt za naknadni kredit v podporo sirot v Bosni padlih rezervistov v znesku 101.200 gld. Na to se prečita predlog poslanca Mattuša za ustanovitev samostojnih obrtnih kamor. Razpravlja velike nedostatkosti dosedanjih skupnih zbornic po Českem, naglašajo govorniki, da se bode nova obrtna postava le tedaj mogla uspešno uvesti v življenje, če se prepusti nje upeljava obrtnim kamoram. — Koncem seje interpeluje dr. Herbst ministra-prvosednika, zakaj se je listoma „Neues Wiener Tagblatt“ in „Constit. Vorstadt-Zeitung“ odzela posamična prodaja.

V zadnji seji budgetnega odseka predložil je poslanec Zeithammer resolucijo, po kateri naj bi se kakor hitro možno ustanovila česka medicinska fakulteta. Minister Conrad je dal povoljen odgovor. Pri naslovu „srednje šole“ vpraša dr. Russ, jeli res, da se hoté klasični jeziki omejiti, na kar je naučni minister odgovoril, da rajši odstopi, nego v to privoli. Poslanec dr. Tonkli vpraša naučnega ministra barona Conrada glede izpeljave l. 1880. sklenene resolucije. Ko mu minister odgovori, da se je po njegovem mnenju ona resolucija ozirala le na Kranjsko, predlaga dr. Tonkli tole resolucijo: „Vladi se naroča, da se ima naredba, izdana leta 1880. za vojvodino Kranjsko, zadevajoča upeljavo slovenskega poučnega jezika na srednjih šolah za dijake slovenske narodnosti, raztegniti na vse pokrajine, po katerih bivajo Slovenci in da se ima s to izpeljavo pričeti že v šolskem letu 1883/4.“ — Tej resoluciji ugovarja jedini vitez Moro, češ, da na Koroškem ljudstvo ne zahteva slovenskega pouka, vse dotične peticije izvirajo le iz Čitalnice v Celovci in tamošnjih učiteljev in duhovnikov. (?) — Resolucija dr. Tonklja se potem vzprejme.

V odseku za podporo unesrečenim predlaga poročevalec dr. Graf za Tirole 6 milijonov gl. podpore, od kojih pa se ima v budget samo 4 milijone ustaviti, 2 milijona pa naj bi se le v največji sili upotrebila. Ta predlog se konečno vzprejme.

da bi jih bil poslednjikrat... Kakšno govorenje! nadaljeval je stotnik obrnivši se k meni: vi ste, kakor se mi zdi živeli dolgo v stolici — kaj, ali so res tam taki ljudje?

Povedal sem mu, da je mnogo mladih ljudi, ki tako govore ter jih je mnogo mej njimi, ki ne kažejo nikakih lažljivih čutov. Ta dolgočasnost prišla je v modo v višjih krogih, in se razširila na vse nižje občinstvo, kjer se še bolj pretira. Sedaj jo pa skriva večina onih, ki trpe res na tej bolezni, kakor kako zločinstvo.

Stotnik, ki takih tenkostij ni razumel, zmajal je in rekel s sarkastičnim glasom:

— Ali so Francozi uveli dolgočasnost v modo?

— Ne, dolgčas izvira od Angležev, odgovoril sem mu.

Aha, zaklical je, to ni čudno, Angleži so nepopoljšljivi pijanci.

Nehote spomnil sem se pri teh besedah one ruske dame, ki je trdila, da Byron ni bil nič drugega, kakor velik pijanec. Sicer se pa ta opomba

Vnanje države.

Pri knezu **črnogorskem** biva nekaj dni kot gost knez Peter Karageorgievič. Pri njegovem prihodu v Kotor bil je navzoč pobočnik Marko Petrovič, bratranec kneza Nikite. Vzprejem v Cetinjah vršil se je pristojno kneževskemu dostojanstvu prišleca. — Potem ko so Črnogorci posedli albansko Krajno in se je ondakaj meja določila, podal se je črnogorsko-turški mejni komisijon v okraj Kolašin, in za njim je šlo 3000 Črnogorcev.

Srbski finančni minister pričel je z izplačevanjem odškodnine za izlastena turška zemljišča. Za to potrebni denar vzel se je iz državne blagajne, ker se prvo uplačilo agrarnega zajema še ni izvršilo. Razprtije z Anglobanko v zadevi solnega monopola so se definitivno poravnale.

Novega **francoskega** kabineta prvosednik Fallières vodil bode začasno tudi ministerstvo vnanjih zadev, vojni in mornarski minister bodeta pozneje imenovana; drugi ministri ostanejo na svojem mestu. Duclercu je nekoliko odleglo. — V Lyonu našla je policija 30 kilogramov dinamita in odkrila zaroto, ki je imela oprostiti zaprte anarhiste. — V zadevi princa Jérôme Napoleona uložil je preiskovalni sodnik Beroist svoje poročilo pri kazenski kamori. V teku peterih dneh izrekel bo tribunal svojo sodbo. —

Dopisi.

Iz Vač 27. januarja [Izv. dop.] Nekov dopisnik obljubil nam je bil v „Slov. Narodu“ opisati potrebo, ustanoviti tukaj „bralno društvo“ in kako bi se to dalo doseči. Pozabil pa je, da: „obljuba dolg dela“, ali pa se je prestrašil, ko je zvedel, kako hudi nasprotniki so nekatere vrste ljudje vsakej resnici, če se jim tudi iz pravega namena pove. Poprimem torej jaz mesto njega pero po pregovoru: „Kdor prej pride, prej melje“, saj bode še precej gradiva njemu ostajalo za „Slov. Narod“, če ga bode hoteli sprejemati. Za danes bodite pa potrpežljivi z mojim dopisom in rabite prav po svoji volji „svinčnik“ in „mesarite“ moje slovniške in druge pisateljske pregrehe.

Za uvod vam ne smem zamolčati, da so se vetrovi v našem trgu že precej pomirili radi ondandnjega „stavka“, zlasti, ker je bilo vse itak vsaceму že več let znano, in ker radi tega nobeden zadetih gospodov ni zgubil ne na svojej časti ne na premoženji niti beliča ne. Ploha pa je bila, ploha, kakor bi se bil oblak utrgal, to pa le zbog nesreče, ker se še dosedaj ni najdel tak dobronik, da bi drugim očitno vest izpraševal iz političnih grehov. Tudi treskalo je nad nekaj oseb, zlasti nad jedno 14. januarja v nekejši štacuni, pa le iz golega sumničenja in zoper vse prav po nedolžnem.

Prebili pa so hvala Bogu vso nesrečo brez škode in otresli se vsega kakor tisti Jurčičev „dolg“, katerega je bil ukazal nehvaležni Peter Kozjak vreči v Krško krnico. Nekaj bolj nevšečnih je celo menilo, da se bodo kože obsojenih, na „juhtno“ predelane, že v malih dneh v znani prodajalnici na ogled razobesile. Ali mirno je zopet postalo kakor „njega dni“, in vi g. urednik, upam, da ste tudi

nekoliko bolj brez skrbi, odkar ves tisti „miš-maš“, ki ste ga neki dobili prav dobro podkovanega s §. 19. tisk. postave, če ne zadostite njih volji, sladko počiva v — papirnem koši!

In tako oglejmo si „bralno društvo“.

Potreba „bralnega društva“ je tako očitna, da mi je ni treba prav na dolgo in široko opisavati. Prvič je gotova ta resnica, da na daleč okrog po več ur ni kakega takega društva; celo nobenega ne, še v bolj obljubljenih krajih, kakor so: Šmartno, Litija, Moravče in druge sosednje fare. Brez skrbi rečem, da ta okraj mile slovenske domovine spi sladko spanje deteta v zibelki, kar zadeva gibanja za narodno reč.

Ljudstvo treba je torej oživiti, mu pokazati pot do omike, mu pripraviti poštenega razveseljevanja in potrebne dušne hrane: vse to pa pospešujejo „bralna društva“, katera se snujejo že skoraj povsod po Slovenskem in donašajo, kakor vidimo, veliko lepega sadu. Trg Vače, akoravno v hribih, zelo v hribih, zdi se mi vsejedno pripraven, da se ustanovi ondi bralno društvo, že zaradi tega, ker je nekako središče vsega tega še neprebujenega dela Slovenije in bi se potem tudi drugod ustanovila jednaka društva, če bi dal trg, ki je veljal do sedaj (in to ne po krivici) za nemčurakega, lep vzgled narodnega probujenja in ustajenja! Vzgleđi, bodi si dobri ali slabi, „vlečejo“, pravi pregovor.

Drugi vzrok potrebe „bralnega društva“ zdi se mi ta, da bi ono veliko pripomoglo k potrebni omiki narodne mase. Rečem le toliko, da smo v tej zadevi daleč za svojimi sobraty po Slovenskem. Temu pa ni krivo ljudstvo samo, temveč zakrivila ga je prejšnja napačna ideja in misel, da le iz Nemčije smemo pričakovati svojega „mesijo“; bodi si, da je manjkalo buditeljev, ali pa so jih strašile ovire, katere pa se že dajo odstraniti. No, sprevideli so nekateri gospodje, da ne gremo v boj zoper nemški narod in jezik, kjer je to na pravem kraju, ampak, da bijemo bitko za probujenje slovenskega naroda in za njemu od Boga in presvitlega cesarja podeljene pravice! Kij, ki je bil storil prvi udarec, moral je odleteti, ker pal je bil na trdo grčo; toda pomisliti je treba, da se naši po svetu razpršeni bratje boré z enakimi težavami. Jeklena volja, vztrajna delavnost, imajoča pred očmi sveto in pravično reč, združena z živim ognjem narodne ljubezni in požrtvovalnosti, slednjič mora pridobiti laborov venec, ko bi tudi zemlja se pregibala iz svojih tečajev!! Na osobne, zgolj privatne zadeve jednega ali drugega neprijatelja ne smemo se ozirati, če se hočemo posvetiti uzvišenej ideji: oprostiti ljudstvo duševne letargije, dovesti ga do prave omike in zboljšati njegov gmotni stan.

Druge razmere zdé se mi pa v resnici ugodne za „br. dr.“ Naš novi narodni poštar g. Fr. Kolbe ima kaj prilične sobe za „bralnico“, kojih vem da jedno v blagi namen prav rad prepusti. Za društvene veselice so pa kakor nalašč prostorne in najbolj pripravne sobe gosp. Jurija Grilc-a, katere dobro poznajo okoličani in gospodje tuje in domači,

stotnikova ložje opraviči, kakor izrek one ruske dame; ker sam ni pil upijanljivih pijač, sklepal je, da vse gorje na svetu izvira iz pijanosti.

Po teh postranskih opombah nadaljeval je povest:

— Kazbič se je zopet prikazal — ne vem zakaj — a nisem mogel ubraniti se misli, da se ni bližal zaman našej trdnjavi, temveč nameravaje kako hudobijo.

— Nekega dne poprosil me je Pečorin, da greva na lov na divje merjasce; dolgo sem se branil, naposled sem se pa udal, kakor vselej. Uzela sva seboj pet vojakov in podali smo se na pot. Do desetih prebredli smo gozd in močvirje, a nikake divjačine nismo mogli zaslediti.

— Ali bi ne bilo bolje, da se vrnemo, rekel sem mu. Čemu se truditi, imamo že nesrečen dan. A v kljub vročini in trudu se Pečorin ni hotel vrniti... Tak je bil. Kadar si je kaj utepel v glavo, moral je imeti svojo voljo; gotovo so ga bili strašno razvadili v mladosti. Še le proti poldnevu

zalezli smo jednega prokletega mrjasca... pok! pok! ali upihal jo je nam... imeli smo res nesrečen dan!... A sedaj, ko smo se malo počili, vrnilo smo se domov. Jezdila sva s Pečorinom drug poleg drugega, rahlo držeč uzdi v rokah. Bili smo že blizu trdnjave, grmovje nam jo je zakrivalo, kar zaslišimo strel... Pogledala sva s Pečorinom drug drugega: naju pretresla je ista misel... Hiteli smo tja, od koder se je slišal strel. Vojaki zbirali so se pri nasipu ter kazali po ravnini. — Tam bežal je jezddec z neko stvarjo pred sabo na sedlu. Pečorin bil je ravno tako spreten strelec, kakor zviti Čedenec; snel je urno puško z rame in spodbodel svojega konja, jaz sem jo pa udril za njim.

K sreči najina konja vsled slabega lova nista bila trudna. Spustila sta se v dir, in prostor mej nama in jezdecem bil je vedno krajši... Naposled spoznal sem Kazbiča, a nisem mogel razločiti, kaj je imel pred seboj na sedlu. Ta trenutek došel sem Pečorina in mu zaklical: „To je Kazbič!“

(Dalje prih.)

ki obiskujejo naše po širnem svetu znane kraje, kjer se izkopavajo „starinske reči“.

Število udov smemo precej računati nad 40, nekateri vnani rodoljubi obljubili so že zdavna svojo pomoč, ako se „bralno društvo“ ustanovi.

Za potrebne časopise bi od začetka skrbeli narodnjaki, koje bi podarili društvu, ko jih preberó. In tu sem dohajajo: „Slovenski Narod“, „Slovenec“, „Edinost“, „Mir“, „Novice“, „Vrtec“, „Danica“, „Brenclj“.

Da bode ljudstvo rado čitalo in društvu pristopalo, za to sem porok. Zlasti ob nedeljah od 11. do 2. ure popoldne, ko se prične druga služba božja, menim bodo tudi oddaljeni farani, ki sedaj postavljajo podpirajo cerkvene in druge hišne vogle, radi zahajali v „bralnico“, ko bodo videli, kakošen uzvišen namen da ima „bralno društvo“.

Ljudstvo čita rado. To sem opazoval sedaj, ko je bil prinesel „Slov. Narod“ nekaj vrstic iz našega kraja, ki pa za navadno ljudstvo še niso bile nič kaj zanimljive in je bilo to zdavna že vse večkrat pogreta jed, pa povem vam: vse je hotelo čitati „Slovenski Narod“, naročevali in iskali so si od drugod dotično številko, smem reči: kar trgali so se za-njo.

Da bi društvo pospeševalo lepo ubrano petje in pregnalo tisto hripavo ponočno tulenje in uplivalo na edinost in mir mej odraslo mladino, kdo bi dvomil o tem? Le enekrati opozoril je naš navdušeni g. poštar zbrane mladenčce na lepoto ubranega petja domačih slovenskih pesnij, in besede njegove padale so očividno na rodovitna tla. Ubogali so ga in jeli se vaditi v slovenskih pesnih. In ko jim je omenil nekoliko besedij o milem, zatiranem slovenskem jeziku, njegovej lepoti, kako drugje mladenčci stopajo v kolo narodnega boja in se navdušujejo za narodno prosveto, postali so kakor „levi“ navdušeni, prisegali so ljubiti svojo materno besedo, ljubiti svojo domovino in delati zanjo po svojih močeh. In ko so začuli kitico pesnij: „naj čuje zemlja in nebo“, dospela je navdušenost do vrhunca: sveto so se zaozlobili stati dušoj i telom za vero cara in slovensko zemljo, ko bi se tudi peklenške pošasti zaklele in vzdignile zoper nje! Vprašam, ni-li tak narod vreden višje omike? Niso nam take krepke mladeniške ognjevite nature porok, da zagleda nameravano „bralno društvo“ beli dan, raste in blagodejno upliva na duševni razvitek celega okraja?

Nadarjeni in večše izobraženi g. Kolbe, poštar tukajšnji, daroval bode rad vse svoje duševne moči v prosep „bralnemu društvu“, ga spretno vodil, da obrodi stoterni sad, narodu v prid. Duhovščina in drugi narodnjaki podpirali ga bodo po svojih močeh vsak v svojem področji. Upamo, da tudi gg. Dobravec in Peruzzi ne odrečeta svoje pomoči, zlasti zadnji gospod, ki ima vednost, zmožnost in lepo spretnost vaditi zbor v petji. V kratkem predložimo „društvena pravila“ dotičnej oblasti, da jih potrdi. V prosep vsega dobrega nam pomozi Bog!

—m—

Iz Gorjan 29. januarja. [Izv. dop.] Včeraj 28. t. m. priredilo je naše „Bralno društvo“ tombolo, katere čisti dohodek bo obrnen sčasoma za društveno zastavo. Takoj po popoldanjem duhovnem opravilu jeli smo se zbirati v društveni sobi, ki je bila pa hitro za dve tretjini premala, ker vstop je bil prost tudi za neude. Posedli so torej ostali po veži in stopnicah in pričela se je prva tombola po 2 kr. plošča, ki je bila bolj v pouk in spodbujo. Druga in tretja sta precej sledili; dobitki pri prvi so bili v gotovini, pri zadnjih dveh pa zgolj darovi društvenikov, razun „štok cukra“, s katerim bi bila imela biti tombola skončana, ko je še sledila Nedvedova: „Mili kraj“.

Tode, ker je bilo še vse uneto za tombolo, dali ste se v taisto še dve srečki in obljubili smo si še pred pričetkom, da se dotični dobitnik zaveže v slučaju glavnega dobitka društvu darovati 5000 gl., s katerimi si potem naredi nekaki „Narodni dom“. Le zidajmo si zračne gradove, vsaj je tudi nada velika tolažba.

Čisti dohodek 25 gld. je pa za naš kraj, ko nad polovico ljudij tombole še nikdar videlo ni,

velika svota; lep dokaz, da ima ljudstvo dobro voljo. samo ako se ga spodbuja; jedini slučaj nad katerim so se nekateri spodtikovali, je bil, da so se plošče proti konci v znižano ceno usiljevale.

Omenjena svota uložila se bo v c. kr. poštno hranilnico do časa, ko se ji pridruži še druga, da boste zadostile za stroške zastave, pod katere krlom hočemo potem tem bolj napredovati z geslom: „Vse za vero, dom in cesarja“.

Domače stvari.

— (Slovensko gledališče.) V petek 2. februarja ali na Svečnico priredi dramatično društvo v tukajšnjem gledališči tretjo dramatično predstavo v tekočej sezoni. Igrala se bode iz češkega poslovenjena resna igra v petih dejanjih „Polgalčeva hči“. Dasi je bila ta igra že večkrat na slovenskem odru, vendar bode brz ko ne isto tako dopala, kakor v prejšnjih predstavah in gotovo ne manj zanimala, ko nekaj, ker so posamezne uloge skoro popolnoma v novih rokah in se je nadejati, da se izvrše v občno zadovoljnost. Opozorujemo torej slavno občinstvo na to predstavo ter vabimo vsakega, ki do svečničnega večera prebavi debelega četrtka špehovko in si odpočije od strašno milega petja, naj pride v gledališče ter naj ogleda žalostne in vesele strani človeškega življenja, da v „občnem vrtenji in plesu“ ne zgubi ravnotežja.

— (Koncert Ondříček.) Včeraj zvečer bila nam je prilika, v jako dobro obiskovanem deželnem gledališči poslušati mladega, a že preko avstrijskih mej zaslulega virtuoza in preveriti se, da vse ocene, katere smo čitali o njem, so popolnem opravičene, da skoraj preskromne. Bil je to zares izreden užitek, kakeršnega v Ljubljani nismo bili deležni, odkar je bival v našem ozidji slavni Laub. Mladi, jedva 23 letni umetelnik zavzel je takoj pri prvih potezah z lokom srca vsega mnogobrojnega občinstva, ki je z nenavadno pozornostjo in navdušenjem poslušalo čarobne glase, katere je izvajal iz svojih gosli. Da so bile vse točke izvrstno igrane, navdušeno vzprijetje, da je bil g. Ondříček pri vsakej po večkrat izzvan, razume se samo ob sebi, saj tako dovršena godba, tako krasni glasovi uglo-bijo v srce tudi človeku, ki ni muzikalično omikan, a nehotoma in nevedé čuti ali vsaj sluti nenavadno krasoto in milino. Kakor že v programu navedeno, sviral je Ondříček Beethovnov koncert za gosli in Wieniawskega „legendo“ in „mazurko“, Laubovo „elegijo“ in naposled vsled navdušenega izzivanja še „Carneval von Venedig“, pri katerem je mnogokrat igranej in čuvenej kompoziciji je imelo občinstvo priliko primerjati, kaka razlika je mej drugimi vijolinisti in takim virtuozom. Podrobno opisovanje ni naš namen, to prepuščamo večšim strokovnjakom; to pa smelo trdimo, da je Ondříčkov koncert imel ogromen vspeh, kateri je tem pomenljivejši, ker je Ondříček ne le po imenu in po lici, ampak tudi po mišljenji iskren Slovan in da ga je kot takega nemilo dirnulo, ko je videl vabila k koncertu plakirana samo v nemškem jeziku in ker bi pri njem zaman iskal tiste napetosti in oholosti, s katero nastopajo sicer slavni umetelniki. Njegov nastop je skromen, skoraj prepohleven, zato pa je utis, ko prične svirati, tem mogočnejši in uspeh, da se poslužimo izraza dunajskih listov — fenomenalen. — Ondříček odpeljal se je takoj po noči na Dunaj, kjer danes nastopi zopet v koncertu. V Ljubljano prišel je koncertirat le vsled povabila nekaterih gospodov nemške stranke, ki so mu jamčili za gotovo vsoto, katerim treba tedaj na rovaš zapisati nemške plakate. Sicer se je pa koncerta udeležilo občinstvo obeh narodnosti v jako obilem številu, akoravno bi bili pri tej redkej priliki pričakovali še več udeležbe na muzike nevtralnih tleh.

— (Nadzorstvo mestnih del in klavnice) prevzame z jutrnjim dnem gospod Josip Križaj, hišni posestnik na Poljanah, kateremu je gospod župan ljubljanski, pooblaščen po mestnem odboru, izročil ta posel. Gospod Križaj ima praktične izkušnje, kakor tudi energije za to kakor važno, tako tudi potrebno nadzorstvo dovolj, in zanašati se

smemo, da se odpravijo marsikateri dosedanji nedostatki.

— (Čebularjeva „Fizika“) je, kakor poroča „Soča“ potrjena po c. kr. ministerstvu za uk in bogočastjo kot učna knjiga na spodnjih realkah in gimnazijah ter na učiteljskih.

— („Izobraževalno in podporno društvo tiskarjev, kamnopicsev in kamnotiskarjev za Kranjsko“) imelo je preteklo soboto 27. t. m. v društveni sobani v knežjem dvoru svoj redni občni zbor pri kojem je bilo 40 društvenikov navzočnih. Predsednik g. V. Arselin poroča o delovanji odbora v preteklem letu. Iz tega poročila omenjamo le sledeče: Društvo obhajalo je v preteklem letu svojo Gutenberg-ovo svečanost z izletom v Trst in obiskom ondukajšnje razstave. Nadalje nakupil je odbor več novih in krasnih knjig ter s tem pomnožil društveno knjigarno. Društveniki imajo tudi znižano ceno zdravil pri g. Trnkóczy-j, za kar zbor izreka omenjenemu lekarju svojo zahvalo s tem, da se vzdigne raz sedeže. — Stanje društvenega imetja je naslednje: Dohodki z ostankom od leta 1881 in z obrestmi vred 1608 gld. 4 kr.; stroški 530 gld. 30 kr. Za bolne društvenike izdalo se je 216 gld. 36 kr.; vnanim popotnikom pa se je izplačalo 98 gld. 50 kr. Za pogreb jednega uda plačalo se je 58 gld. 40 kr.; jedni udovi za podporo 50 gld.; razen tega znašajo stroški za društvenega zdravnika in druge društvene svrhe 107 gld. 4 kr. — Odsek za podporo bolnih in onemoglih društvenikov ima že 6929 gld. 85 kr. imetka. — Dohodki izobraževalnega odseka znašajo 850 gld. 23 kr.; stroški 521 gld. 38 kr.; torej ostane še 328 gld. 85 kr. — Za računsko pregledovalca bila sta voljena gg. Bavec in Šeber, kot društveni zdravnik pa zopet g. dr. Derč. Pri volitvi odbora voljeni so bili sledeči gg.: Predsednik: V. Arselin; podpredsednik: J. Zeplichal; blagajničarja: J. Koželj in E. Spatzek; zapisnikarja: J. Pajk in A. Bonač; knjižničarja: J. Pance in A. Sterlekar. — Konečno izreka zbor za blagodušno darilo slavni kranjski hranilnici svojo najto-plejšo zahvalo.

— (Pojasnilo.) Kakor kažejo vse okoliščine, ni E. Jančar s samomornim namenom skočil v vodo, ampak ponesrečil. Krvaveč iz nosa, šel je k vodi, a zdrznilo mu je in ker je obrežje strmo in ledeno, ni mogel več nazaj.

— (V ljubljanskej okolici) še vedno razsajajo osepnice. To smo že poročali, a ker nam dohajajo v tej zadevi dopisi, ne moremo si kaj, da ne bi opozarjali slavnega vodstva tukajšnje tabačne tovarne, da tudi ono to vest vzame na primerno znanje in to iz zdravstvenih ozir, ter pazi na to, da se delavke iz tacihi hiš, kjer so kozavi bolniki, ne pripuščajo k delu, ali vsaj poprej desinficirajo, da se ne zaplodi bolezniki kal še dalje.

— (Okrajni zastop v Celji,) ki je bil do sedaj v rokah nemškutarjev, napravil je 10.000 gold. dolga. Ker bodo v kratkem volitve, naj pazijo volilci, da dobe druge zastopnike, ki bodo boljši gospodarji, nego famozni „kmetski prijatelji“.

— (Članom c. kr. okrajnih šolskih svetov v Kranjskeji) za prihodnjo šestletno dobo so izmej duhovskega stanu imenovani naslednji gg.: za Ljubljano: korar Andrej Zamejec; za okolico ljubljansko: Andrej Drobnič, dekan v Šmarji; za Kranj: Anton Mežnarec, dekan v Kranji; za Radovljico: Silvester Keše, dekan v Begunjah; za Kamnik: Janez Oblak, dekan v Kamniku; za Litijo: Jakob Rus, dekan v Šmartinu pri Litiji; za Krško: Eduard Polak, dekan in častni korar v Leskovci; za Rudolfovo: Peter Urh, prošt in dekan v Rudolfovem; za Črnomelj: Anton Aleš, dekan v Semiči; za Kočevje: Martin Skubic, dekan v Ribnici; za Logatec: Martin Šlibar, dekan na Vrhniki; za Postojino: Janez Hofstetter, dekan v Postojini.

— (Na Vrhniki) bode v pustno nedeljo dné 4. februarja v Čitalnici sijajna maskarada. Ustop za ude 30 kr., za maske brez razlike 30 kr. in za nemaskirane neude 70 kr. Ustopna znamenja

dobivajo se pri g. Gabrijelu Jelovškemu in g. Bučarji. K obilni udeležbi vabi odbor.

— (Vabilo) k veselici, katero napravi dne 4. februarja 1883 v prostorih Fr. Arko-vih „Dolenjelogaško bralno društvo s požarno stražo“. — Petje, tombola in ples. (Godba: J. Bleyer-jev kvintet). — Začetek točno ob 7. uri. — Vstopnina za uda 30 kr., z rodbino 60 kr.; — za neuda 50 kr., z rodbino 1 gl. — K obilnej udeležbi vabi uljudno odbor.

— (Vabilo k pustni veselici), katero priredi „Slovensko bralno in podporno društvo v Gorici“ v soboto 3. februarja ob 7¹/₂ uri zvečer v lepo okinčanem salonu Stabileve restavracije na Travniku. Spored: 1. Ljubica, stopaj; godba. 2. Iskrice domorodna (Bratje v kolo), besede Gregorčičeve, uglasbil Ant. Trepal; poje zbor. 3. Uvodnica (Overture), po jugoslovanskih napevih, sestavil Titl; godba. 4. Otok bleški, K. Mašek; poje zbor. 5. Agata, ali: Ko lastovke gredó proti domu, uglasbil Abt; godba. 6. Ko dan se zaznava, B. Potočnik; poje zbor. 7. Srečkanje 3 dobitkov v šaljivi obliki. 8. Hrvaški dom, venec, sestavil Leitolt; godba. Potem plesna zabava. Pri besedi in pri plesu svira vojaška godba c. kr. peš-polka nadvojvode Leopolda št. 53. Pri petji bodo peli domači pevci in iz okolice. Številke za srečkanje se prodajajo isti večer pri uhodu in mej veselico po 20 kr. jedna. Za ples plača vsak plesalec (moški) 80 kr. Neudom in nečitalničarjem ni dovoljen ustrop brez vabila, ki se daje na ime vabljenca. Ker bo veselica jako zabavljiva, pričakuje se od gg. društvenikov in rodoljubov velika udeležba. Odbor.

— (Akademično društvo „Slovenija“ na Dunaji) zborovalo bode prihodnjo soboto dne 3. februarja t. l. Na dnevnem redu je mej raznimi točkami tudi berilo: „Frithiofssaga“, odlomki iz nje, po švedske E. Tegnér prevel gosp. Igo Kaš. Začetek zborovanju ob 8. uri zvečer. Dvorana: I. Kohlmarkt, 24 „Zum Lothringer“.

— (Duhovenske spremembe v ljubljanske škofiji.) G. Janez Vidergar, kooperator v Vipavi, imenovan je kuratom v Podkraj. G. Janez Volčič, župnik pri sv. Marjeti in Danijel Trček, prošt v Metliki, imenovana sta knezoškofijskima duhovskima svetnikoma. — Razpisana je župnija Leše pri Radovljici. Prošnje do 10. marca t. l.

— (Gospod Kržišnik), o katerem smo zadnjič poročali, da je bil dejan v zapor, je že izpuščen, ker je preiskava v pravdi proti Žebre-tu in drugom pokazala, da on ni sokriv.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Pariz 30. januarja. Na željo Grévy-ja bosta vojni in pomorski minister opravljala poslove, dokler bosta imenovana naslednika. General Campeon prevzel je vojno ministerstvo. V zbornici govoril je Renault proti predlogom Floqueta in Fabres-a in v svojem govoru tudi izrekel, da je stranka orleanistov mrtva, odkar je grof Pariški podal se v Frohsdorf. Minister-ski predsednik poudarjal je potrebo postavnega varstva nasproti zlorabi republikanskih svoboščin, s katerimi se organizujejo puntarski shodi in napadi na vladu. Zaradi utrujenosti Fallières-a se posvetovanje odloži na četrtek. — Po seji je ministerski predsednik omedlel. Omedle-vica nastala je vsled slabosti in zaradi pomanjkanja spanja. Njegovo stanje utegne biti brez slabih nasledkov, treba pa mu pred vsem miru. Misli se, da bode ministerskemu predsedniku možno biti prisotnim pri seji v četrtek.

Razne vesti.

* (V Cislitvaniji) je 16.492 ljudskih šol, mej temi 7228 izključno nemških. Učiteljsko osebje broji 27.597 moških in posvetnih, 13.630 učiteljev veronauka in 11.281 učiteljic. Moških učiteljev bilo je 1870. leta 20.904, 1875. leta 25.531, tedaj se je njih število pomnožilo za 30 %. Kar se tiče veroizpovedanja, je mej temi 24.722 katolikov, 1397 grško-zedinjenih, 665 protestantov, 560 židov, 4 brezverce in jeden staroverec (altkatholik). Za

šolo sposobnih otrok je 2.744.180, po narodnosti jih pripada 1.045.353 Nemcem, 805.541 Čehom, 389.840 Poljakom in Rusinom, po veroizpovedanju je: 2.235.916 šolarjev katoliških, 50.590 protestantskih, 71.414 židovskih itd.

Umrli so v Ljubljani:

23. januarja: Kutra Pfeifer, gostija, 54 let, Pred škofijo št. 16, za otrpnenjem.
24. januarja: Ema Matajce, zasebnega uradnika žena, 28 let, Stari trg št. 36, za vnetjem pluć.
25. januarja: Anton Matek, tkalec, zdaj kaznenec, 72 let, Ulice na grad št. 12, za vodenico.
26. januarja: Julija Ceh, mizarjeva hči, 4 mes., Tržaška cesta št. 24, za božastjo. — Fran Zalaznik, kajžar-jev sin, 3 leta, Hauptmanca št. 15, za nadubo.
27. januarja: Franca Jušič, delavčeva udova, 50 let, Strmi pot št. 8, za mrtvoudom. — Kutra Križekar, pekinja, 77 let, Pred škofijo št. 20, za prsno vodenico. — Anton Dolenc, ključar, 24 let, Marije Terezije cesta št. 18, za jetiko.
28. januarja: Johana Flegar, delavka, 32 let, Gradišče št. 2, za jetiko. — Antonija Šebre, železniškega spre-vodnika žena, 21 let, Sv. Petra cesta št. 63, za jetiko. — Fran Piškur, gruntar, 48 let, Illova št. 33, za oslabljenjem močij. — Marija Volc, mestna uboga, 76 let, Karlovska cesta št. 7, za morbus Brighti. — Jakob Ziperl, delavec, 65 let, Sv. Florijana ulice št. 32, za jetiko.
30. januarja: Egidij Jančar, pekovski mojster, 34 let, je utonil.

V deželnej bolnici:

24. januarja: Ana Breznik, gostija, 63 let, za kron. plučno tuberkulozo.
25. januarja: Ludovik Stefiček, delavec, 28 let, za plučnim oedemom.
26. januarja: Andrej Šušteršič, gostaj, 81 let, za srčno napako.
27. januarja: Helena Turšič, gostija, 70 let, za oslabljenjem.
28. januarja: Neža Košir, gostija, 70 let, za oslabljenjem močij.
29. januarja: Urša Petač, gostija, 50 let, za Apoplexia cerebri.

Tujci:

30. januarja.

Pri Slonu: Klug z Dunaja. — Herz, Aufmuth z Dunaja. —
Pri Malič: Atlas z Dunaja. — Kraut iz Prage. — Goldmann z Dunaja. — pl. Hillmayer iz Sarajeva. — Fredovič iz Trsta. — Mader iz Schbuttenau-a. — Mally iz Podvinja.

Tržne cene v Ljubljani

dné 31. januarja t. l.

	gld.	kr.
Pšenica, hektoliter	7	47
Rež,	5	36
Ječmen	4	23
Oves,	2	93
Ajda,	4	23
Proso,	4	87
Koruza,	5	36
Leča	8	—
Grah	8	—
Fižol	9	—
Krompir, 100 kilogramov	2	86
Maslo, kilogram	1	—
Mast,	—	86
Špeh frišen	—	70
„povojen,	—	80
Surovo maslo,	—	85
Jajca, jedno	—	2 ¹ / ₂
Mleko, liter	—	8
Goveje meso, kilogram	—	56
Telečje	—	52
Svinjsko	—	48
Koširunovo	—	28
Kokoš	—	45
Golob	—	17
Seno, 100 kilogramov	3	3
Slama,	1	96
Drva trda, 4 kv. metre	7	—
„ mehka, „	4	50

Dunajska borza

dné 31. januarja.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	77 gld.	60	kr.
Srebrna renta	77	85	—
Zlata renta	96	—	—
5% marcna renta	92	50	—
Akcije narodne banke	832	—	—
Kreditne akcije	283	75	—
London	119	70	—
Srebro	—	—	—
Napol.	9	51	—
C. kr. cekini	5	63	—
Nemške marke	58	60	—
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	118	75
Državne srečke iz l. 1864	100	169	75
4% avstr. zlata renta, davka prosta	96	05	—
Ogrska zlata renta 6%	118	50	—
„ 4%	86	—	—
„ papirna renta 5%	85	20	—
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	103	—	—
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	113	75
Zemlj. obd. avstr. 4 ¹ / ₂ % zlati zast. listi	118	60	—
Prior. oblig. E. abetine zapad. železnice	98	50	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	104	75	—
Kreditne srečke	100 gld.	170	50
Rudolfove srečke	10	20	30
Akcije anglo-avstr. banke	120	116	—
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	219	75	—

Pri založniku Konst. Tandler-ji v Gradci in pri vseh trgovinah za muzikalije

dobi se:

„Veteranska koračnica“,

(cena 55 kr.) in

(68—1)

„Vrtnica“,

(cena 50 kr.), založil Fran Jurkovič.

Velik pes,

(Ulmer Dogge), 8 mesecev star, čez 2 čevlja visok, tigrast, (sivkasto-rujav s črnimi progami), s porezanima ušesama in dolгим repom, kateri čuje na ime „Lord“, se mi je zgubil ali pa bil ukiaden. Kdor mi naznani, kje je pes, dobi 5 gld. plačila, če mi ga pa semkaj pripelje, še posebej stroške za pot povrne.

Martin Petrič, vulgo Kramar,

(67—1)

v Dolenjem Logatci.

Velika zaloga

rumenega ali rudečega

dolenjskega vina,

iz leta 1882 po 4¹/₂, 5 do 6 gld., staro vino po 9 do 10 gld. avstr. vedro, in kakih 5000 zlahtnih 3 do 4 letnih

vinskih trt

po 1 gld. 50 kr. sto pri

A. Cvenkelj-i

(30—3)

v Sevnici (Lichtenwald.)

Naznanilo

slavnim občinskim predstojništvom, krajnim šolskim svetom in šolskim vodstvom.

Podpisani sprejema gravérska dela vsake vrste, kakor: občinske pečate, bodisi z modrim ali črnim tiskom, bodisi za pečatni vosek ter je izdeluje točno, lepo in ceno.

Uzorna dela so na ogled.

Tudi priporoča barvo za pečate, modro ali pa črno, in pa shrambico za občinski pečat z blaznico, barvo in čopičem prav lepo prirejeno in cenó.

Optičen zavod

E. REXINGER

v Ljubljani.

(62—3)

Antirrheumon, pripravil G. Piccoli, lekar „pri angelji“ v Ljubljani, na Dunaj-ske cesti. Najboljše zdravilo proti prehlajenji, kosti-bolju, hromoti delavnih čutnic, bolečinam v križi in v prsih, prehladnim bolečinam v glavi in v zobeh. Cena 1 steklenici 40 kr.

Mazilo zoper ozeblino, od dr. Marinelle-ja, izdeluje G. Piccoli, lekar „pri angelji“ v Ljubljani, na Dunaj-ske cesti. To je najboljše zdravilo zoper ozeblino. Cena 80 kr.

Gumi-Bonbons, uplivnejši kot vsak v prodaji, se nahajajoči bonbon, rabi se z najboljšim vspehom pri kašlju, bripavosti in kataral-nosti dihalnih organov. V škatlicah à 10 kr.

Izdelki, kateri nimajo te postavno deponirane varstvene znamke, naj se kot ponarejeni koj vrnejo.

Cvet zoper trganje,

po dr. Malič,

je odlično najboljše zdravilo zoper protin ter reumatizem, trganje po udih, bolečine v križi ter ščecih, ozeblino, o'ple ude in kite itd., malo časa ce se rabi, pa mine popolnem tr-ganje, kar dokazuje obilno zdravl. Zahteva naj se samo „cvet zoper trganje po dr. Maliču“ z raven steklenim zmerjem; 1 steklen-ca 50 kr., pravega prodaje samo

lekarna „pri samorogu“ J. pl. Trnkoczyja na Mestnem trgu št. 4 v Ljubljani.

Zahvala.

Gospodu J. pl. Trnkoczyju, lekarju v Ljubljani.

Moja mati so na protinske bolezni na nogi silno trpeli in razna domača zdravila brezvspešno rabili. Ko je pa bolezen čedalje hujša prihajala in uže več dnij niso mogli stopiti ra nogo, spomnim se na Vaš dr. Maličev protinski cvet za 50 kr. ter si ga nemudoma naročim. In res, imel je čudovit vspeh, da so se po kratkej rabi tega zdravila opro-stili mučnih bolečin. S popolnim pričanjem priznavam torej dr. Maličev protinski cvet kot izvrstno zdravilo in ga vsakemu bolniku v jed-nakej bolezni priporočam. Vašej blagorodnosti pa izrekam najprisrčnejšo zahvalo, z vsem spošto-vanjem udani

Franc Jug,

(38—2)

posestnik v Šmarji p. Celji.